

Hol vagy, mama?

Rosen úr megbotlott a konyhaajtó előtt egy kilazult lépcsőben. Feleségébe kapaszkodott, így visszanyerte az egyensúlyát.

– Óvatosan, mert még egy szál gyufával sem világíthatunk – suttogta mama, ahogy megálltak az udvaron, karjukban takaróikkal és elemózsiás batyukkal. – Csak szorosan utánam, én nagyon jól ismerem az utat. De vigyázzatok, mert az ösvény nagyon egyenetlen. És legyetek nagyon, nagyon csendben! – tette hozzá teljesen szükségtelenül.

Hallgatott az éjszaka is. A fák között gyenge szellő járt, a mezőn túlról a tenger mormolása hallatszott. Itt-ott ragyogtak csillagok de a holdat felhő takarta. Annemarie kikísérte a kis csapatot a ház elé.

– Indulás! – suttogta mama, s elindult az erdő felé. Rosenék szó nélkül megölelték Annemarie-t.

– Egyszer majd visszajövünk – suttogta Ellen könnyeivel küszködve.

– Persze, hogy visszajössz – suttogta Annemarie is. Aztán mamát és Rosenéket elnyelte az éjszaka. Annemarie egyedül maradt. Bement a házba, és felzokogott.

A szoba üressége szinte bántó volt azok után, hogy pár perce még üldözött emberek várták, mi történik velük. Annemarie megtörölte szemét a kézfejjével. A hintaszékbe kuporodott, és próbált kicsit megnyugodni. Gondolatban követte mama és a menekülők útját. Ismerte azt az ösvényt is, ha nem is olyan jól, mint édesanyja, aki gyermekkorában majd minden nap végigment rajta. De Annemarie is emlékezett a kanyarokra, a göcsörtös fákra, amelyek gyökerei imitt-amott kibukkantak a föld alól, és a cserjékre, bokrokra, amik virágba borultak nyár elején.

Képzletben ott lépdelt a kis csapattal, lábával tapogatva az utat a sötétben. Eltart nekik – gondolta – vagy fél órát, míg elérik azt a helyet, ahol Henrik bácsi vár rájuk a hajójával. Ott aztán mama megáll egy percre, de nem tovább, csak egy utolsó ölelésre, aztán megfordul, és haza indul. Visszafelé már gyorsabban megy, mert nem kell Rosenékre várnia, akik számára az ösvény ismeretlen. Mama sietni fog, hogy minél hamarabb újra itt legyen velünk.

A falióra fél hármat ütött a hallban. Édesanyja egy órán belül itthon lesz, gondolta Annemarie. Előre-hátra hintázott a régi széken. Mama fél négyre itthon lesz.

Papára gondolt, aki egyedül maradt Koppenhágában. Bizonyára most ő is ébren van. Félti őket, és az órát figyeli, várja a hírt, hogy Rosenék biztonságban vannak, mama és a lányok itt vannak a tanyán, és az új napot a konyhaablakon besütő nappal és a tejszínes zabpehellyel kezdik.

Annemarie tudta, hogy mindig azoknak nehezebb a dolguk, akik várnak. Kisebb a veszély, de nagyobb a félelem. Ásított, és a feje előrebukott.

Amikor felébredt, még nem volt reggel, épphogy világosodott. A hajnal fénye végighalad a svéd tanyavilág felett és a parton, aztán előnti fénnel a kis Dániát, és továbbmegy az Északi-tengeren, hogy felébressze Norvégiát.

Annemarie zavartan pislogott, felült, egy pillanatig az is kérdés volt számára, hogy hol van és miért. Nézte a halvány fényt a láthatáron, és nem akart hinni a szemének. Még sötétnek kéne lenni – gondolta. Hiszen még éjszaka van! Az nem lehet, hogy már hajnalodik!

Felállt, kinyújtóztatta kissé elgémberedett lábait, és kiment a hallba, hogy megnézzze a régi órát. Négy óra múlt.

De hol lehet akkor a mama?

Talán már hazajött, de nem akarta őt felébreszteni, és lefeküdt ő is. Biztosan ez történt. Kimerült, hiszen egész éjjel fent volt, veszélyes kirándulást tett a hajóhoz és vissza a sötét erdőn keresztül.

Annemarie gyorsan felment a keskeny lépcsőn. Annak a hálósobának az ajtaja, ahol eddig Ellennel aludt, nyitva volt. A két kiságy rendesen bevetve, letakarva a régi paplanokkal. Mellette Henrik bácsi szobája is nyitva volt, és az ő ágyán is látszott, hogy nem aludtak benne. Aggodalmi ellenére Annemarie elmosolyodott, amint meglátta Henrik bácsi szanaszét szórt ruháit, cipőjét.

„Egy rendes asszonyra volna szüksége” – mondta magában mamát utánozva.

A másik hálószoba ajtaja, amelyet mama és Kirsti osztott meg egymással, zárva volt. Annemarie halkán és óvatosan, nehogy felébressze a bent alvókat, benyitott.

A kiscica azonnal felemelte a fejét, ásított, aztán kikászálódott Kirsti karjaiból. Nyújtózkodott egyet, majd könnyedén leugrott a földre, és kisüdürgött az ajtón.

Kirsti sóhajtott, és a másik oldalára fordult. Egyedül feküdt a széles ágyban.

Annemarie az ablakhoz sietett, amely az erdei ösvény végén elterülő tisztásra nézett. Odakint még mindig csak derengett. Annemarie szemét erőltetve igyekezett áthatolni a hajnali párán, hátha megpillantja édesanyját, ahogy előbukkan a fák közül.

Percekig állt az ablak előtt. S ahogy a szeme hozzászokott a kinti derengéshez, egyszer csak valami sötétlő halmot pillantott meg az ösvény kezdeténél. Annemarie összehúzta a szemét, de most azért erőltette, hátha téved, hátha mást lát, mint amit felismerni vél. Amikor az a valami kicsit megmozdult, már biztosan tudta: édesanyja fekszik ott a földön.

Annemarie rohant le a lépcsőn, mit sem törődve azzal, hogy kishúga netán felébred a zajra. A konyhaajtó előtt lába beakadt a lötyögős lépcsőfokba, csaknem elvágódott, de ezt most nem engedhette meg magának. Valami különös erő megtartotta a lábán, és szaladt tovább.

– Mama! – kiáltott kétségbeesve. – Mama!

– Csss...! – szólta rá édesanyja, s felemelte a fejét. – Jól vagyok!

– De Mama...! – kérdezte Annemarie mellé térdelve. – Szólj már! Mi történt?

Édesanyja nagy nehezen ülő helyzetbe tornázta magát. Arca megrándult a fájdalomtól.

– Tényleg jól vagyok... Ne aggódj... És Rosenék Henrikkal vannak... Ez a legfontosabb...

Arcán továbbra is ott ült a fájdalom, de valami mosoly-féle suhant át rajta.

– Elég gyorsan odaértünk, pedig nagyon sötét volt, és Rosenék nem ismerték az ösvényt. Henrik a hajón várt bennünket. Rosenéket pillanatok alatt felvette a fedélzetre, azt mondta, hogy a többiek már ott vannak, Peter biztonságban eljuttatta őket is.

– Így hát megfordultam, és siettem haza. Nagyon türelmetlen voltam... Annyira vissza akartam érni hozzátok, lányok... Óvatosabbnak kellett volna lennem... Még én mondtam Rosenéknek, hogy nézzenek a lábuk elé... – Beszéd közben leporolt némi fűvet és földet a válláról, karjáról. – El se hinnéd. Már nagyon közel jártam, bár az is, lehet, hogy még csak félúton, amikor megbotlottam egy kiálló gyökérben és elnyúltam.

Mama felsóhajtott.

– Attól félek, eltört a bokám, Annemarie. Bár annak is örülhetek, hogy rosszabb nem történt. Egy boka meggyógyul.

– Látnod kellett volna, Annemarie – folytatta mama. – A te tiszta, rendes édesanyád, amint centiről centire kúszik! Úgy nézhettem ki, mint egy részeg! De mindez nem érdekes. Én itthon vagyok, Rosenék meg Henrikkal. – Hadd támaszkodjak rád, – nyúlt

mama a kislánya felé. – Valahogy csak be tudok jutni a házba, ha segítesz. Istenem, milyen ügyetlen vagyok! Nézttem volna a lábam alá... Na, próbáljunk elindulni. Nagyon lassan. Így...

Ahogy lábra állt, arca elsápadt a fájdalomtól. Szinte teljes súlyával kénytelen volt a lányára támaszkodni. Így araszolgattak meg-megállva a ház felé.

– Istenem, de jó lesz... – sóhajtott mama. Ha beérünk, iszom egy csésze teát, aztán orvost hívunk. Azt mondom majd neki, hogy leestem a lépcsőn. Álljunk meg, hadd pihenjek egy percet.

Amikor elérték a házat, mama leereszkedett a lépcsőre. Mélyeket lélegzett.

Annemarie mellé ült, és fogta a kezét.

– Mama! Annyira félttem, hogy nem jöttél haza...

Mama bólintott.

– Tudtam, hogy aggódsz. Ez fáj a legjobban, miközben idevonszoltam magam. De most már itt vagyok veled, biztonságban. Hány óra lehet? – nézett el mama a tenger felé.

– Hamarosan kifutnak... Nemsokára ők is biztonságban lesznek... – sóhajtott.

Fuss, ahogy csak bírsz!

A csillagok kihunytak, az égbolt sápadt szürke volt, némi rózsaszínnel a láthatáron. Annemarie megnyugodott. Megsimogatta édesanyja kezét, és lenézett elkékült, feldagadt bokájára.

– Mi ez, Mama – kérdezte hirtelen, és lenyúlt a fűbe. Mama odanézett.

– Istenem! – kiáltotta.

Annemarie felvette. Most már felismerte, ő is tudta, mi az. Az a csomag volt, amit Peter küldött Rosen úrral Henrik bácsinak.

– Rosen úr elbotlott a lépcsőn, emlékszel? Biztos akkor esett ki a zsebéből. Meg kell őriznünk, és visszaadnunk Peternek – adta át Annemarie a csomagot édesanyjának. – Tudod, mi ez?

Mama nem válaszolt. Lesújtván meredt maga elé. Végignézett az ösvényen, aztán le a bokájára.

– Fontos, ugye, Mama? Emlékszem, hogy Peter azt mondta, nagyon fontos. Hallottam, amikor ezt mondta Rosen úrnak... – hadarta izgatottan Annemarie.

Édesanyja megpróbált felállni, de visszaesett a lépcsőre.

– Istenem – motyogta ismét. – Lehet, hogy semmiért történt minden...

Annemarie kivette a csomagot anyja kezéből, és elszántan felállt.

– Majd én elviszem. Ismerem az utat, és már majdnem világos van. Tudod, hogy nagyon jól futok.

Mama gyorsan, feszülten beszélt:

– Annemarie, menj be a házba, és fogd azt a kis kosarat az asztalon. Gyorsan, gyorsan! Tegyéél bele néhány almát, és egy darab sajtot. A csomagot rakd alulra. Érted? Siess, nagyon siess!

Annemarie azonnal cselekedett. A kosár. A csomag alulra. Letakarta egy szalvétával. Aztán egy darab becsomagolt sajt. Pár alma. Megpillantott egy darab kenyeret, és azt is a kis kosárba tette.

– El kell szaladnod a hajóhoz. Ha bárki megállítana...

– Ki állítana meg?

– Hát egy katona! Ha egy katona meglát, ha megállítanak, mondd azt, hogy az otthon felejtett elemózsiát viszed a halász nagybácsikád után.

– Mama, mi van a kosár alján?

Édesanyja nem válaszolt a kérdésre.

– Menj! – mondta határozottan. – Menj, most rögtön. Ne is menj, fuss! Fuss, ahogy csak a lábad bírja!

Annemarie megcsókolta édesanyját, felkapta a kosarat, és elrohant az ösvény felé.

14 Az ösvényen

Hiába látta pár órával korábban, ahogy a többiek csendben eltűnnek az erdőben vastag ruházatukban, karjukon a takaróval, Annemarie-t meglepte a csontig hatoló hideg. Ő csak egy könnyű kardigánt viselt pamutruhája fölött a fagyos és nyirkos októberi hajnali szürkületben.

Az ösvény csakhamar elkanyarodott, az erdő teljesen körbevette. Talpa újra és újra gyökereket érzett, amelyek olykor avarréteg alá bújtak, felbukással fenyegetve az előre igyekvőt. Lassan, de biztosan vagy gyorsan, kockáztatva? – csak ő válaszolhatta meg ezt a kérdést, saját magának.

Felemelte a vesszőkosarat, és újra megpróbált futni.

Egy mesére gondolt, amit oly gyakran mondott el Kirstinek, mikor este összebújtak az ágyban.

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány – mondta halkan magának – akinek volt egy gyönyörű, piros köpenye. Az édesanyja varrta neki. A kislány nagyon szerette a piros köpenyét, és olyan gyakran hordta, hogy elnevezték Piroskának.”

Kirsti itt mindig közbevágott: „Kapucnija is volt?”

„Igen.” – válaszolta ő.

„És az is piros volt?”

„Persze. Te is szeretnél egy ilyet? Mama talán varr neked egyszer. De ne szakíts mindig félbe, mert sosem jutok a végére.” – és ez a párbeszéd így ment minden alkalommal, hogy hosszabb ideig tartson a mese.

Annemarie elmosolyodott, és folytatta útját a hajnali derengésben. Kirsti mindig megszakította a mesét kérdéseivel, hogy hosszabb ideig tartson.

Annemarie továbbra is húga csacska kérdéseire, a meghitt estékre gondolt, s hogy elterelje figyelmét a hidegről és a lényegtől félhomályról, továbbmondta magában a mesét.

„Egy nap a kislány édesanyja így szólt: Vidd el ezt a kosárka élelmet a nagymamának. Beteg, és ágyban fekszik. Gyere, hadd kössem meg a piros köpenyedet...”

„A nagymamája mélyen az erdőben lakott, ugye? – kérdezné Kirsti. – Ott, ahol a farkasok is élnek.”

Annemarie zajt hallott – talán egy mókus vagy nyúl ugrabugrál a közelben. Megállt egy pillanatra, és abból merített bátorságot, hogy arra gondolt: Kirsti most biztos megijedne. Megfogná a kezét, és azt suttogná: „egy farkas.” De Annemarie tudta, hogy ezek az erdők nem olyanok, mint a mesékben. Itt nem élnek farkasok, medvék, vagy más veszélyes vadállatok.

Félhomály azonban volt. Annemarie még sohasem járt ilyenkor ezen az ösvényen. Azt mondta az édesanyjának, hogy szaladni fog – emlékeztette magát.

Az ösvény újra elkanyarodott. Jól ismerte ezt a fordulót. Ha most itt balra fordulna, kijutna az útra. Ott világosabb lenne, és az bizony nem volna rossz, de még ezen a korai órán is biztos, hogy meglátnák. Ilyenkor hajnalban halászok sietnek a hajóikhoz. Nem hiányozna, ha megállítanák, és megkérdeznék: „Hát te, kislány, hova igyekszel? Még ágyban volna a helyed.” Értékes másodperceket vesztené, ki tudja, hányszor. És még ez lenne a jobbik eset. Mert egy járőrbe is beleszaladhatna...

Jobbra fordult hát, és amennyire az egyenetlen felszín engedte, továbbsietett. „Piroska vitte az elemózsiás kosarat, sietett keresztül az erdőn. Gyönyörű, verőfényes

reggel volt, daloltak a madarak. Piroska is énekelt...”

Az ösvény kiszélesedett. Az erdő az egyik oldalon megritkult, aztán az ösvény rákanyarodott a tengerpartig lejtő mezőre. Itt tudott futni – és futott is. Napközben tehenek legelnek a mezőn. Annemarie-n átsuhant a kellemes nyári emlék, amint ugyanitt áll a kerítésnél, kezében fűcsomóval, és a teheneket hívogatja. Azok komótosan odaballagnak hozzá, elveszik a kezéből a fűvet érdes nyelvükkel. Édesanyja mesélte, hogy ő is mindig megállt itt gyermekkorában, iskolába menet. A kutyája, Trofast, átkúszott a kerítés alatt, és izgatottan próbálta terelgetni a teheneket, melyek azonban úgy tettek, mintha az eb ott sem lenne.

A mező most üres volt és fakó. Egyre közelebről hallotta a tenger morajlását, és látta az előmlő világosságot valahol Svédország felett. Futott, ahogy csak a lábai bírták, és szemével azt a helyet kereste maga előtt, ahol az ösvény – a városba vezető út utolsó szakaszán – visszatér az erdőbe.

Ez az! Megállt, és megkönnyebbülten szuszogott egy kicsit. A túlburjánzó bokrok miatt csaknem elvettette a fák közé vezető bejáratot. Pedig ezek azok az áfonyabokrok, ahol nyár végén, még a békeidőben, mindig megállt csemegézni. Hogy nevetett mindig a mama, amikor az édes áfonyalétől kék szájával hazaállított...

Ahogy az erdő újra bezárult körülötte, kénytelen volt lassítani a tempóján, de azért megpróbált futni.

Annemarie édesanyjára gondolt: milyen dagadt volt a bokája... és az arcára hogy kiült a fájdalom. Remélte, hogy közben már kihívta az orvost. Felidézte maga előtt a morózus, de kedves tekintetű öregembert, aki az elmúlt nyarakon többször is eljött a tanyára, rozoga autója nagy zajt csapott a földúton. Kirstinek a füle fáj, egyszer pedig Lise-re fröccsent a forró zsír.

Annemarie újra útelágazáshoz ért. A bal oldali ösvény egyenest a faluba vezet, arról jöttek, mikor leszálltak a vonatról, és a mama arra járt iskolába kislánykorában. Annemarie jobbra fordult, amerre a halászhajók horgonyoztak. Sokat járt erre is, békés, késő délutánokon, hogy a hazatérő hajók közt megvárja az Ingeborgot, Henrik bácsi hajóját. Szerette figyelni őt és a segítőit, amint kirakodják a napi fogást, a csúszós, csillámló heringeket, amelyek még a ládákban is élénken csapkodtak.

Még most is, amikor a hajók üresen, az aznapi halászára készülődve álltak a kikötőben, Annemarie érezte a hering olajos, sós illatát, ami errefelé sosem tűnt el a levegőből.

Már nem volt sok hátra. Egyre világosabb lett, s úgy érezte, csaknem olyan gyorsan fut, mint az iskolában a pénteki versenyeken.

Annemarie gondolatban folytatta a mesét:

„Amint Piroska ment, mendegélt az erdőben, hirtelen zajt hallott. Megzörrentek a bokrok. Egy farkas! – mondja ilyenkor a szereposztás szerint Kirsti, és megremeg az izgatott örömtől. – Tudom, hogy a farkas jön!”

Annemarie mindig megpróbálta ezt a részt elnyújtani, hogy kishúga jobban élvezze a mese feszültségét.

„Nem tudta, hogy mi az. Megállt az ösvényen, és hallgatózott. Valami követte őt a bokrok között. Piroska bizony megijedt.”

Itt megállna, és szünetet tartana egy pillanatra, miközben Kirsti az ágyban még a lélegzetét is visszafojtja.

Annemarie hirtelen megállt, és hallgatózni kezdett. Túlzottan beleélte magát a mesébe? Vagy... Közvetlenül előtte elkanyarodott a csapás. Azon túl, amint befordul, már meglátja a tengert, a kikötőt, a dokitokat és halászhajók tarka raját. Az ég egyre világosabb, hamarosan beindulnak a motorok, a halászok átkiabálnak egymásnak,

sirályok vijjognak a víz felett.

Most azonban más hangok állították meg. Megzörrentek előtte a bokrok, majd lépteket – és most már biztos volt benne, hogy nem képzelődik – morgást hallott.

Óvatosan előrébb haladt azért, mást nem is tehetett.

Aztán már ott is voltak előtte. Négy felfegyverzett katona. És velük, pórázukat rángatva, két nagy, fénylő szemű, csaholó kutya.

A kutyáim hússzagot éreznek

Annemarie agya sebesen járt. Eszébe jutott, mit mondott édesanyja: ha megállítanak, mondd azt, hogy az otthon felejtett elemózsiát viszed a halász nagybácsikád után.

A katonákra bámult. Milyen rémült is volt, amikor az a másik kettő, még Koppenhágában megállította őket az utcán. De Kirsti nem volt rémült – villant fel benne. – Sőt, nem titkolta indulatait, amikor az a katona végigsimított a feje búbján. Semmit sem tudott a veszélyről, és a katonát ez mulattatta.

Most Kirstivé kell válnom! – parancsolta magának.

– Jó reggelt! – köszönt óvatosan a katonáknak.

Ők csak méregették, szó nélkül. Mindkét kutya feszült volt, ugrásra kész. A pórázokat tartó két katona vastag kesztyűt viselt.

– Mit keresel itt? – kérdezte végre az egyikük. Annemarie felmutatta a kosarat a szemmel láthatóan kilógó, vaskos cipóval.

– Henrik bácsikám otthon felejtette az ennivalóját, és most sietek, hogy még elérjem. Ő halász.

A katonák körülnéztek, a kislány mögé pillantottak, és mindkét oldalon átvizsgálták a bokrokat.

– Egyedül vagy? – kérdezte az egyik.

– Igen – bólintott Annemarie.

Az egyik kutya morgott. És mindkettő a kosarat figyelte.

Az egyik katona előrelépett.

– Egyedül kimerészkedtél, még feltehetően sötétben, csak azért, hogy elhozd a bácsikád ennivalóját? Miért nem eszik halat? Egy alkalommal kibírná, ha már így történt...

Mit válaszolna erre Kirsti? – töprengett Annemarie, és megpróbált úgy kuncogni, ahogy azt a húga tenné.

– Henrik bácsi nem is szereti a halat – mondta nevetve. – Azt mondja, túl sokat lát belőle, és túl sokat szagolja, Egyébként sem enne meg nyersen! – Elfintorodott. – Hiszen, ha éhezne, akkor talán... De Henrik bácsi mindig kenyeret és sajtot ebédel.

Csacsogj csak tovább – mondta magában –, ahogy Kirsti tenné. Egy ártatlan, csacska kislány.

– Én szeretem a halat! – folytatta. – Úgy szeretem ahogy anyukám készíti. Zsemlemorzzába forgatja, és...

A katona előrenyúlt, és kiragadta a ropogós cipót a kosárból. Gondosan megvizsgálta. Aztán félbetörte, és öklével szétfeszítette a két felet.

Annemarie tudta, hogy ez Kirstit kihozná a sodrából.

– Ne! – mondta mérgesen. – Az Henrik bácsi kenyerere! Az anyukám sütötte!

A katona rá se hederített. A két fél cipót a földre dobta, a kutyák elé. Azok egy pillanat alatt felfalták.

– Láttál valakit az erdőben? – kérdezte a katona, mintha mi sem történt volna.

– Nem, csak magukat. Miért, keresnek valakit? El fogok késni. Henrik bácsi hajója elmegy, mielőtt odaérek az ebédjével. Vagy azzal, ami maradt belőle... – tette hozzá epésen.

A katona erre kivette a sajtot is. Megforgatta a kezében. A három mögötte állóhoz fordult, és saját nyelvükön kérdezett valamit tőlük.

Egyikük válaszolt:

- Nein - mondta unott hangon. Annemarie felismerte a szót, a férfi nemmel felelt. Valószínűleg ezt kérdezték tőle, hogy „Kell ez neked?” - vagy talán „Odaadjam a kutyáknak?”

A katona továbbra is fogta a sajtot. Egyik kezéből a másikba dobálta.

Annemarie ingerülten sóhajtott.

- Most már mehetek, kérem? - kérdezte türelmetlenül. A katona az almáért nyúlt. Észrevette rajta a barna pöttyöket, és elfintorodott.

- Hús nincs? - kérdezte a kosár alján fekvő szalvéta felé pillantva.

Annemarie sajnálkozó pillantást vetett rá.

- Hiszen tudja, hogy nekünk nincs húsunk. A hadseregük eszi meg az összes húst Dániában.

Kérem, kérem - könyörgött gondolatban. - Ne emelje fél a szalvétát!

A katona nevetett. A földre dobta az ütődött almát. Az egyik kutya pórázát megrántva előrehajolt, megszagolta az almát, aztán visszalépett. A kutyák továbbra is fülüket hegyezve, nyitott szájjal, áthatóan nézték a kosarat. Fogsorukon nyál fénylett.

- A kutyáim hússzagot éreznek - mondta a katona. - Talán a mókusokat érzik az erdőben... - válaszolta

Annemarie. - Vigye el őket vadászni.

A katona, kezében a sajttal előrenyúlt, mintha vissza akarná tenni a kosárba. De nem! Kirántotta a virágos textilszalvétát.

Annemarie megdermedt.

- Elég gyenge kosztos tartjátok szegény bácsikádat - mondta a katona gúnyosan, miközben a szalvétát a sajtra göngyölte. Egy gyereknek is kevés volna ennyi.

Aztán újra a kosárra nézett. Átadta a sajtot és a szalvétát a mellette álló katonának.

- Az mi? Ott... az alján... - kérdezte valami egészen más, fenyegető hanghordozással.

Kirsti mit tenne? Annemarie toppantott a lábával. És hirtelen, saját meglepetésére is, elsírta magát.

- Nem tudom! - mondta elcsukló hangon. - Az anyukám mérges lesz, amiért megállítottak, és elkésem. És teljesen tönkretették Henrik bácsi ebédjét, úgyhogy most már ő is dühös lesz rám!

A kutyák szűkültek, rángatták a póráz, ahogy a kosár felé szimatoltak. A katonák egyike dűnnyögött valamit németül.

Aki Annemarie-t faggatta, kivette a csomagot.

- Miért volt ez olyan gondosan elrejtve? - csattant fél.

Annemarie megtörölte a szemét kardigánja ujjába.

- Nem volt jobban elrejtve, mint a szalvéta. Nem tudom, mi az. - Ami egyébként igaz is volt. Fogalma sem volt róla, hogy mi van a csomagban.

A katona feltépte a papírt, miközben a kutyák vicsorogva, erőlködve rángatták a póráz. Izmaik megfeszültek a sima, rövid szőr alatt.

- Hagyd abba a sírást, te bolond lány! - mondta élesen a katona. - Anyád se lehet épeszű, mert egy zsebkendőt küldött a bácsikádnak. Még jó, hogy virágot nem hímeztet rá! - legyintett a fehér ronggyal, gúnyosan felkacagott, és a földre hajította az alma mellé.

A kutyák előretörték, mohón megszimatozták, aztán ismét csalódottan visszavonultak.

- Menj csak tovább! - mondta a katona, azzal visszadobta a sajtot és a szalvétát a kosárba. - Menj a bácsikádhoz, és mondd meg neki, hogy a német kutyáknak ízlett a kenyere.

Aztán a katonák elvonultak mellette, s egy pillanat alatt eltűntek az ösvényen, abban az irányban, amerről Annemarie érkezett.

A kislány gyorsan felszedte az almát és a csomagot, benne a fehér zsebkendővel. Visszatette őket a kosarába, és továbbhaladt a kikötő felé, amelyet már fénybe borított a kora reggeli napsütés. Néhány hajómotort már beindítottak, a kellemetlen berregés elnyomott minden más hangot a kis öbölben.

Az Ingeborg még ott volt a dokk mellett, és Henrik bácsi szélfúttá, szőke haja is csakhamar előbukkant, ahogy a hálók mellett térdelt. Annemarie kiáltott neki, mire ő odasietett a hajó oldalához. Arcára kiült az aggodalom, mikor felismerte unokahúgát a mólón.

Átadta neki a kosarat.

- Mama elküldte az ebédedet... - mondta remegő hangon. - De megállítottak a katonák, és a kenyeredet elvették. - Többet nem mert mondani.

A férfi gyorsan belepillantott a kosárba. Annemarie látta a megkönnyebbülést az arcán, és tudta, hogy miért. Henrik bácsi megpillantotta a katona által feltépett csomagot.

- Köszönöm - mondta, és hangjából is érezhető volt a megkönnyebbülés.

Annemarie körülnézett az ismerős kis hajón. Lelátott a lépcsőn az üres kabinba. Nyoma sem volt Rosenéknek, vagy a többieknek. Henrik bácsi követte a pillantását, és zavart tekintetét.

- Minden rendben - mondta halkan. - Ne aggódj. Nem voltam biztos benne, hogy így lesz - folytatta -, de most, neked köszönhetően, Annemarie, minden rendben lesz...

- És most szaladj haza, és mond meg a mamádnak, hogy ne aggódjon. Este találkozunk. Búcsúzasként még ránevetett.

- Elvették a kenyeredet, mi? - mondta. - Remélem, a torkukon akad!